

Medlem Hr. Rode var Minister; og da var det nærmest Helligbrøde at tænke paa at forhøje Sukkerprisen, der kun var 38 Ø. pr. kg; efterhaanden blev den forhøjet til 58. Der er saaledes vist Vej til, at en Ændring kunde foretages, og der vilde ikke have været noget som helst urimeligt i, at de danske Forbrugere kom til at betale Sukkeret, som stod Staten i 102 Ø., med en Pris, der nogenlunde svarede til Statens Pris — nogenlunde, jeg mener ikke, at vi skulde gaa helt op til den, men naar Sukkerforbruget til Husholdningsbrug er 88 Mill. kg, vil enhver se, at hver 10 Øre vilde betyde en 8 Mill. Kr. Altsaa vilde det direkte Tab, Statskassen har lidt, have været undgaaet ved en Forhøjelse af 10 Ø. for hele Aaret eller en tilsvarende større Forhøjelse for $\frac{3}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Aar. Jeg beder yderligere lagt Mærke til, at der viser sig det mærkelige, at to Sukkeraar med vort Forbrug her i Landet udviser en Difference for Statskassen af 50 Mill. Kr., et Beløb, som antagelig svarer til hele vort Sukkerforbrug før Krigen pr. Aar; i det ene Aar har Staten haft et Overskud af 21 Mill. Kr., men i det næste Aar et Tab af 29 Mill. Kr. Nu ved jeg ikke, om man i og for sig har Ret til at notere et Tab paa 8 Mill. Kr., for som jeg sagde før, hvis jeg ikke husker fejl, var Sukkerordningen for det Aar et Led i Kornordningen, i Brødforsyningen, saaledes at det, der tjentes paa Sukkeret, skulde bidrage til delvis at dække, hvad Staten betalte for at sætte Rugbrødsprisen ned. Det er altsaa ikke blevet gjort, men det effektive er, at de 21 Mill. Kr., der tjentes, er tabt og yderligere 8 Mill. Kr. Naar jeg har fremdraget dette og ret udførligt gjort Rede derfor, er det, fordi jeg gerne vil have Lov til hermed at pointere, at selv virkelig kloge Folk, og det mener jeg, baade den højtærede Landbrugsminister og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge er, kan tage fejl, og jeg haaber, at de ved anden Lejlighed vil huske paa det og være klare over, at det ikke er aldeles givet, at den Mening, der haves om den ene eller den anden Ting, er ufejlbarlig, men at der ogsaa kan være Tale om, at andre kan have Ret, og at man maa modificere sine egne Anskuelser lidt hen imod den Mening, andre har.

Den højtærede Handelsminister talte om Industrikrisen og omtalte det store Aktstykke, vi har faaet, der indeholder Indberetninger fra Industrien og Sidebemærkninger til disse fra den anden Side. Den højtærede Minister udtalte, at han ikke vilde komme nærmere ind paa dem, og henstil-

lede til ærede Medlemmer ogsaa at afstaa derfra. Jeg skal heller ikke komme langt ind paa dette Spørgsmaal, men jeg vil dog have Lov at udtale, at om de Medhjælpere, Ministeren har haft til at undersøge disse Indberetninger, kan man vist sige, at de har været — ja, tendentiøse er maaske et lidt for stærkt Udtryk, men jeg tror, man med fuld Ret kan sige, at forudindtagne for Industrien har de ikke været.

Den højtærede Minister talte om Toldloven og sagde, at en Toldlov, der er baseret paa Vægttoldsatser, ikke er givet med et bestemt Prisniveau som Forudsætning. Det undrer mig, at den højtærede Minister kan sige dette, for det er dog aldeles givet, og enhver, der deltog i Forhandlingerne om Toldsatserne i sin Tid, ved dog, at hver enkelt Sats, selv om det var en Vægttoldsats, blev afvejet i Forhold til den Værdi, vedkommende Vare havde. Jeg tror derfor ikke, den højtærede Minister kan fastholde det, han dér har sagt. Jeg tror, de allerfleste vil være enige med mig i, at det, han har sagt dér, er uholdbart.

Saa udtalte den højtærede Minister, at Ministeriet skønner, „at alle Foranstaltninger, der ikke paa den ene eller den anden Maade tjener til at billiggøre den indenlandske Produktion, maa forkastes som uegnede til at mildne, endstige afhjælpe den nuværende Krise.“ Og Ministeren fortsætter: Men Regeringen er villig til „at overveje og eventuelt iværksætte en hvilken som helst anden Foranstaltning, som man fra Industriens eller den anden Side kunde paavise“ til Støtte for Industrien eller Afhjælp af Arbejdsløsheden; men, siger han videre, Ministeriet maa „fastholde den i sin Tid angivne Ramme, indenfor hvilken Staten er villig til i et efter Statens finansielle Ydeevne begrænset Omfang at træde hjælpende til“, og saa føjes der til: men Ministeriet er villigt til at „udvide denne Ramme paa enkelte Punkter“. Det er, som den højtærede Ministers Udtalelser altid er — jeg maa gentage de Ord, jeg brugte før —, yderst elskværdigt, men det giver forbiøret lidt til Industrien. Der gives med den ene Haand og tages straks tilbage med den anden, og man faar ikke meget Indtryk af, hvad det endelige Resultat af denne Hjælp vil blive. Ja, Ministeren har ganske vist fremsat de 8 Punkter, og Industrien har, som Forholdene nu en Gang ligger, erklæret sig villig til, endda med Tak modtaget Ministeriets Tilbud om en Forhandling om de 8 Punkter. Derom bliver der nu forhandlet, og jeg vil haabe, at Resultatet maa blive nogenlunde